

Arrest

nr. 74 168 van 27 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 16 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat O. GRAVY en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 1 november 2010, verklaart er zich op 3 november 2010 vluchteling.

1.2. Op 18 november 2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Bengaal afkomstig uit Paperail in Shariapur District in Bangladesh. Op 1 februari 2010 trok u naar Dhaka om daar te werken als bewakingsagent op een bouwwerf. In de nacht van 23 april 2010 hoorde u lawaai op de bouwwerf. U ging buiten kijken en u trof een lijk aan. U wist niet meteen wat doen, u ging wat verder staan omdat u angst had om zelf ook aangevallen te worden. Enkele minuten later hoorde u de sirenes van de politie en enkele politieagenten kwamen een kijkje nemen ter plaatste. U keerde niet terug naar de bouwwerf. In de ochtend nam u de bus terug naar uw dorp. Omdat uw vrouw die dag bij haar ouders verbleef trok u meteen door naar het huis van uw schoonouders. Vijf dagen later belde uw vader om te vragen of u iemand kende die S. heet. Hij zei dat de politie was langs geweest en dat u ervan beschuldigd werd iemand te hebben vermoord die S. heet. Uit angst trok u naar uw tante in Barishal. Daarna keerde u nog even terug naar huis en verbleef u afwisselend ook bij schoonfamilie. Op aanraden van uw advocaat besloot u om Bangladesh te verlaten. U trok naar Noakhali en op 27 september 2010 verliet u Bangladesh. U nam de boot in de haven van Chittagong. Na elf dagen stapte u over op een andere boot. Op 1 november 2010 kwam u aan in België. Op 3 november 2010 vroeg u asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u twee rechtzaakdocumenten neer.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw asielaanvraag vreemd is aan het Vluchtelingenverdrag. U vrees voor vervolging is niet gebaseerd op één van de vijf gronden uit het Vluchtelingenverdrag, dat voorziet in het verlenen van internationale bescherming aan personen die hun land van herkomst dienen te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging omwille van nationaliteit, etnie, religieuze-, politieke overtuiging of het behoren van een sociale groep. U denkt dat u beschuldigd wordt van moord omdat u aan het hoofd stond van de beveiliging van de bouwwerf waarop het lijk werd gevonden. Uw ingeroepen vluchtmotieven zijn louter van gemeenrechtelijke aard en ressorteren als dusdanig niet onder bovenvermelde conventie. U stelt dat u vreest dat de politie u zal dwingen om valse verklaringen af te leggen en dat u de doodstraf zal krijgen bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U beroept zich op het risico op foltering of onmenselijke behandelingen en straffen. U toont niet aan dat u effectief het risico loopt op een onmenselijke behandeling. Zo heeft u zichzelf onttrokken uit de rechtsgang waarop u 1 beroep kan doen om uw onschuld aan te tonen. Door, ondanks uw onschuld, te vluchten, hebt u de mogelijkheden om uzelf te beschermen in Bangladesh links laten liggen. U verklaart dat uw advocaat u adviseerde om Bangladesh te verlaten omdat het moeilijk was om uw onschuld te bewijzen (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U stelt meermaals, om aan te tonen dat u uw onschuld niet kan bewijzen, dat de politie u zal dwingen om valse verklaringen af te leggen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5 en 6). U toont tijdens het gehoor niet aan waarom de politie u zou dwingen om valse verklaringen af te leggen. U verklaart dat de politie dit zal doen omdat de politie geen andere verdachte vindt (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). De verklaring dat de politie u zal dwingen om valse verklaringen af te leggen is niet op feiten gebaseerd maar is een loutere veronderstelling. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt antwoordt u, zoals eerder tijdens het gehoor, dat de familie van het slachtoffer machtig is en dat de politie geen dader vindt (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Deze argumenten houden geen steek. Ten eerste, hebt u voor dit incident nooit problemen gekend met de familie van het slachtoffer. Er is geen enkele reden waarom een machtige familie druk zou uitoefenen op het gerecht om iemand te veroordelen waarmee men nog nooit in conflict heeft gelegen. Deze zaak is geen afrekening, er is geen enkele reden waarom de familie druk zou uitoefenen vooraleer uw schuld aangetoond is. Ten tweede, hebt u zichzelf nooit proberen te verdedigen. U bent meteen gevlucht. Er is geen enkele reden waarom de politie u zou dwingen om valse verklaringen af te leggen. U kan dit pas als argument gebruiken wanneer u effectief geprobeerd hebt om uw onschuld aan te tonen. Ten tweede, zijn uw verklaringen over de rechtzaak niet geloofwaardig. U hebt weinig kennis over de rechtzaak die tegen u loopt. U weet niet zeker bij welke rechtbank de zaak loopt (zie gehoorverslag CGVS, p. 4), u weet niet welke officer in charge en welke magistrate verantwoordelijk zijn voor uw rechtzaak (zie gehoorverslag CGVS, p. 5) en u bent niet op de hoogte van de recente ontwikkelingen in uw rechtzaak (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). U weet dat er recent hoorzittingen gepland waren, maar u bent niet op de hoogte van de inhoud van deze zittingen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Wanneer u gevraagd wordt naar de inhoud van de laatste zittingen stelt u dat de politie u probeert te arresteren en dat de politie u zal dwingen om verklaringen af te leggen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Deze verklaring heeft weinig te maken met de inhoud van de meest recente zittingen gezien de politie u al wou arresteren toen u nog in Bangladesh was. Bovendien is het weinig geloofwaardig dat de politie tijdens een rechtbankzitting zou verklaren dat ze u gaan dwingen om valse verklaringen af te leggen. U hebt ook geen kennis over de documenten die u voorlegt met betrekking tot uw rechtszaak. U gebrekkige kennis over de rechtszaak en het feit dat u nog terugkeerde naar uw thuis nadat u gevlucht was naar uw tante (zie gehoorverslag CGVS, p. 3) wijzen op een gebrek aan interesse en ondermijnen uw vrees en de geloofwaardigheid van uw relaas. U legt geen enkel identiteitsdocument voor. U hebt hiervoor nochtans een jaar de tijd gehad.

Op toont op geen enkele manier aan dat uw echte identiteit overeenkomt met de identiteit die u opgeeft voor uw asielprocedure en die terugkomt in uw rechtzaakdocumenten. Dit wijst op een gebrek aan medewerking gezien u al vanaf de start van uw asielprocedure op het belang van bewijzen en identiteitsdocumenten gewezen werd. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh het risico loopt op vervolging zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op een schending van de artikels 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en van de artikels 1 tot 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker roept eveneens een kennelijke beoordelingsfout in.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

2.3. De asielaanvraag van verzoeker werd door de bestreden beslissing afgewezen op grond van de vaststelling dat de door verzoeker aangehaalde problemen, namelijk zijn vrees om onterecht beschuldigd te worden van moord op een persoon die vermoord werd aangetroffen op een bouwterrein waar verzoeker als veiligheidsagent werkzaam was, niet ressorteren onder de Conventie van Genève gezien deze problemen geen verband houden met één van de vijf criteria van deze Vluchtelingenconventie. Voorts heeft verzoeker evenmin aannemelijk gemaakt bij terugkeer naar zijn geboorteland een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming gezien (i) de verklaringen van verzoeker als zou de politie hem in deze moordzaak dwingen om valse verklaringen af te leggen louter hypothetische beweringen zijn die hij niet objectief kan onderbouwen, (ii) verzoeker zelf niet de minste poging heeft ondernomen om zijn onschuld te bewijzen en evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij dit niet zou kunnen doen, (iii) verzoeker bijzonder weinig kennis heeft met betrekking tot de rechtszaak die tegen hem lopende zou zijn, niet op de hoogte is van de recente ontwikkelingen in deze rechtszaak en geen kennis heeft van de door hem neergelegde documenten aangaande deze zaak, wat wijst op een gebrek aan interesse in de evolutie van zijn problemen en wat de ernst en geloofwaardigheid van de door verzoeker ingeroepen vrees op ernstige wijze ondermijnt. Bovendien legt verzoeker geen begin van bewijs neer omtrent zijn identiteit of zijn nationaliteit zodat hij evenmin aantoonbaar is dat zijn identiteit overeenstemt met de identiteit die voorkomt op de door hem neergelegde rechtzaakdocumenten. Op basis van deze pertinente vaststellingen kon de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus weigeren. Verzoekers verweer beperkt zich tot een herhaling van zijn asielrelaas zonder de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen. Deze motieven blijven derhalve overeind en worden door de Raad beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

A. VAN ISACKER